והדר חייל בין השמשות דר' יוסי והאי תנא סבר בין השמשות דר' יוסי משך שייך בדר' יהודה ת"ר הרואה כתם מטמאה עצמה וקדשים למפרע דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר קדשים מטמאה עצמה אינה מטמאה שלא יהא כתמה חמור מראייתה והא מצינו כתמה חמור מראייתה לענין קדשים אלא תני הכי ר"ש בן אלעזר אומר אף קדשים אינה מטמאה שלא יהא כתמה חמור מראייתה לכל דבר ת"ר ראתה כתם ואחר כך ראתה דם תולה כתמה בראייתה מעת לעת דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר יומו א"ר נראין דבריו מדברי שהוא מתקנה ואני מעוותה מתקנה עוותי מעוית לה אמר רבינא איפוך רב נחמן אמר לעולם לא תיפוך שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה ואני מעוות הלכותיה לידי זיבה בעי מיניה ר' זירא מר' אסי כתמים צריכין הפסק טהרה או לא אשתיק ולא א"ל ולא מידי זימנין אשכחיה דיתיב וקאמר תולה כתמה בראייתה מעת לעת דברי רבי אמר ר"ל והוא שבדקה ורבי יוחנן אמר אע"פ שלא בדקה א"ל מכלל דכתמים צריכין הפסקת טהרה א"ל אין והא זימנין סגיאין בעא מינך ולא אמרת ולא מידי *דלמא אגב שיטפך אתיא לך א"ל אין אגב שיטפאי אתיא לי: **מתני'** הרואה יום י"א בין השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה וסוף זיבה יום ארבעים לזכר ויום שמונים לנקבה בין השמשות לכולן הרי אלו טועות א"ר יהושע עד שאתם מתקנים את השוטות באו ותקנו את הפקחות: **גמ'** תחלת נדה וסוף נדה תחלת נדה וסוף זיבה היא אמר רב חסדא הכי קאמר הרואה יום י"א בין השמשות תחילת נדה וסוף זיבה ובשביעי לנדתה סוף נדה ותחלת זיבה: א"ר יהושע עד שאתם מתקנין את השוטות כו': הני

שוטות

והדר. מתחיל לרבי יוסי וספקא הוא: משך שייך בדרבי יהודה. מובלע הוא בתוך של רבי יהודה וכיון דלדידיה נעיץ כל בין השמשות דרבי יהודה הרי בדקה בשניהם: מטמאה עצמה. הרואה כתם מטמאה עצמה לטהרות וקדשים: למפרע. עד שעת הכבוס: חמור מראייתה. למפרע דלראייתה לא הוי אלא מעת לעת וכתמה עד שעת הכבוס: והא מצינו כו'. דהא מודה ר"ש בן אלעזר בקדשים דמטמאתן למפרע עד שעת הכבוס: ראתה כתם ואח"כ ראתה דם. תוך מעת לעת: תולה כתמה בראייתה. ואמרינן האי כתם מדם נדות זה הוא וטהורה מלטמא עד שעת הכבוס אלא משמלאתו ולהבא: יומו. אם ראתה בו ביום תולה ואם שקעה חמה אף על פי שראתה בתוך מעת לעת אינה תולה: שהוא מתקנה. מיקל עליה וכיון דכתמים דרבנן נראין דברי המיקל. ולקמן פריך עוותי מעוות לה דהא ר"ש בן אלעזר מחמיר: איפוך. ולימא נראין דברי מדבריו: הוא מתקן הלכותיה לידי זיבה. לענין זיבה הוא מיקל דלדידיה היכא דלא חזיא בו ביום לא תלינן כתמה בראייתה ומונה ימי נדות מיום ראייתה ואין ימי זיבה מתחילין עד יום ח' לראייתה ולרבי מונה מיום מציאת כתמה ואף להקל ולטבול בליל שביעי לכתמה אם פסקה ומיום ח' לכתמה הוו ימי זוב ונמצא רבי מחמיר לענין זיבה דכי חזיא בח' לכתמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה לשמור תשיעי יום כנגד יום ואם תראה שנים עמו תהא זבה ולר"ש סוף נדה הוא ולא תצריך שימור ואם תראה שנים עמו לא תהיה זבה נמצא אני מגילה ע"י כתמה לזיבה אבל איהו לא: צריכין הפסק טהרה. בשביעי לטבול בערב צריכה לבדוק בין השמשות להפסיק בטהרה או לא: זימנין. פעם אחרת: אשכחיה. רבי זירא לרבי אסי: דיתיב וקאמר. הך מלתא דרבי ומפרש עלה אמר ר"ל והוא שבדקה בין השמשות של שביעי לכתמה להפסיק בטהרה אבל לא הפרישה בטהרה גליא דעתה דמיום ראייתה נקטה מינא לידה והיא גרמה לעצמה להבדיל כתמה מראייתה וכתמה מטמא למפרע מיום לבישה ורבי יוחנן אמר אף על פי שלא בדקה דכיון דיכולה לתלות לאו בגילוי דעתה תליא מלתא ולא מפסקא בהכי: א"ל. רבי זירא לרבי אסי מדפליגי רבי יוחנן ור"ל לענין תליה בבדקה ולא בדקה מכלל דאורחא הוא לבדוק ביום שביעי לכתמה ולהפסיק בטהרה: שיטפך. ריהטך: **מתני'** הרואה יום אחד עשר בין השמשות. וספק יום הוא והוי דם זיבה או ספק לילה ותחלתו נדה: תחלת נדה וסוף נדה כו'. ובגמרא פריך תחלת נדה וסוף זיבה היא והיא טועה ובע"כ תשב שבעה ואם ראתה לסוף שבעה יום אחד נחמיר עליה לומר ראייה ראשונה סוף זיבה הואי והשתא היא תחלת נדה ותשב שבעה ואם שלשה תראה נחמיר עליה לומר ראייה ראשונה תחלת נדה הואי והשתא זבה וצריכה שבעה נקיים ולא תשב ארבעה והן וכן לעולם היא מקולקלת ותקנתה כדמפרש בערכין (דף ח.): יום ארבעים לזכר ויום שמונים ללידת נקבה בין השמשות לכולן. כלומר באיזה מאלו שראתה בין השמשות הרי אלו בין השמשות ספק טמא ספק טהור ואם תראה ליום שמיני ספק נדה ספק שומרת יום כנגד יום וכן לעולם עד שתפסוק כדי שיעור המפורש לה בערכין: את השוטות. את הטועות כגון אלו שראו בשעת הספק: באו ותקנו את הפקחות. הרואות בשבעה ודאית וצריכין אנו לתקן פתחיהן ולפרש ימי טומאתן ותשמישן כדמפרש בברייתא בגמרא: **גמ'**

שוטות

עצמה וקדשים. פירש בקונטרס עצמה לטהרות ותימה אמאי אצטריך למתני קדשים דל"ש הא וי"ל דמשום רשב"א נקטיה דמסיק דאפילו קדשים אינה מטמאה א"נ תנא קדשים לגלויי דעצמה אף לטהרות ומיהו ליתנא דעצמה לא משמע לטהרות ועוד קשה לרשב"א אכתי הוי כתמה חמור מראייתה דהא איהו גופיה אמר בסמוך דתולה בראיית יומו אבל כתם שמצאה ביום שלפני הראייה טמאה למפרע ומקולקלת למניינה משעת כבוס ונראה לפרש דעצמה היינו שמקולקלת למניינה משעת כבוס ורשב"א פליג אתרוייהו דאינה מקולקלת למניינה ולא מטמאה קדשים אלא מעת לעת והא דקאמר רשב"א בסמוך דתולה כתמה בראיית יומו הא כתם דאתמול לא תליא בראייה לאו משום שתהא מקולקלת בכתמה דאתמול משעת כבוס אלא ע"י ראייה דהשתא וכתם דאתמול היא מקולקלת דלא ידעה אי מגיא מהיום או מכתם וא"ת אכתי כתמה חמור מראייתה דבכתמה היא מקולקלת למניינה מעל"ע אבל בראייתה אע"ג דלקדשים ולטהרות מטמאה מעל"ע מ"מ אינה מקולקלת דמונה מיום שראתה וי"ל דלא חייש רשב"א אלא שלא יהיה כתמה חמור מראייתה בזמן לטמאות יותר מעל"ע:

איפוך. פ"ה נראין דברי מדבריו א"נ איפוך שהוא מעוותה ואני מתקנה והמחמיר עדיף:

שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה. פ"ה דלר"ש אם ראתה בח' וט' וי' לכתמה לא הויא זבה ולרבי דתולה כתמה בראייתה הויא זבה ואין נראה דלר"ש נמי הויא מקולקלת למניינה כדפרישית לעיל ואדרבה ר"ש מחמיר טפי שמטמאה ממציאת הכתם מעל"ע ומה שפירש נמי דלרבי טובלת בשביעי לכתמה ומשמשת אין נראה להקל כולי האי ולא תלינן כתמה בראייתה ונראה כפר"ח כשמצאה הכתם ביום הראייה לרבי דתלי כתמה כל מעת לעת בראייה היא מקולקלת כל מעת לעת והיא כאילו ראתה שני ימים יום הראייה ויום שלפניו ואם ראתה גם למחר הויא זבה אם עומדת בימי זבה ולר"ש דלא תלי אלא יומו א"כ לא חשבינן כאילו ראתה אתמול ולא תהיה זבה עד שתראה עוד שני ימים והיינו ר"ש מתקנה ורבי מעוותה דר"ש מיקל טפי א) ומיהו אם ראתה היום ואתמול ומצאה כתם רבי שמעון מחמיר כדפירשנו:

צריכה הפסק טהרה. פ"ה צריכה בדיקה להפסיק בשביעי לכתמה כדי לטבול בערב ופירש דלר"ל אם בדקה בשביעי לכתמה דגליא דעתה לכתמה מראייתה הא ב) אבל לא בדקה ומונה מן הראייה פירש לפי שיטתו ואין נראה דאין לה לטבול בליל שמיני לכתמה דרבי לא אמר שתולין כתמה בראייתה בודאי אלא בספק כדפי' ותו היכי מוכח מהכא דבכתם צריכה בדיקה בשביעי דשאני הכא שראתה ראייה ודאית ותו אדרבה מדקאמר רבי יוחנן אע"פ שלא בדקה בשביעי לכתמה טובלת לערב א"כ אינה צריכה בדיקה ונראה לפרש צריכה הפסקת טהרה בין הכבוס למציאת הכתם דדלמא הא דתלי רבי כתמה בראייתה ולא מטמא משעת כבוס היינו כשבדקה בין כבוס למציאת הכתם וקאמר ר"ש לקיש והוא שבדקה פירוש סמוך למציאת הכתם תוך מעת לעת אבל אם יש מעת לעת (א) מבדיקה למציאת הכתם מטמאין לה למפרע עד שעת הבדיקה ורבי יוחנן אמר אף על פי שלא בדקה פירוש סמוך אלא יש מעת לעת בין בדיקה למציאה אפילו הכי תלינן הכתם בראייתה כיון דמשעת כיבוס ליכא מעת לעת נמי ליכא אלמא לכולי עלמא צריכה הפסק דאין נראה לומר דלרבי יוחנן אע"פ שלא בדקה כלל קאמר דכולי האי לא הוה פליג אר"ש לקיש:

וארבעה

נד א מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל"ג סמג לאוין קיא:

נה ב ג מיי' שם והלכ"ו סמג שם:

נו ד מיי' שם הלכ"ו י יא ופ"ט מהלכות ונמ"ע ג) סמג שם טוש"ע יו"ד סי' קצ סעי' א:

נז ה מיי' פ"ז מהל' איסורי ביאה הל"ט:

נח ו מיי' שם ופ"ו הל"ב ופ"ח הל"ו:

נט ז מיי' שם פ"ז הל"ט:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה צריכה כו' מעל"ע מן הבדיקה:

כתמים צריכין הפסק טהרה. אם צריכה בדיקה להפסיק לשביעי בכתמה כדי לטבול לשביעית. ופי' דלר"ש לקיש איגליא בדעתה דכתמה חלוק מראייתה ומונה מן הכתם ואי לא בדקה א"כ לא חלקה ומונה מן הראייה ולא נהירא פירושו. והוא דהא פרישנא דאף לר' אינה יכולה לטבול בשביעי לכתמה ועוד היכי משום דבדקתה כתם צריך בדיקה בשביעי מהיכא שראתה ראייה ודאית אחר מציאת הכתם. ועוד מה סברא זו שיהא תלוי ברצון האשה אם היא רוצה למנות מכתמה או מראייתה. ועוד הא דקאמר ר' יוחנן אע"פ שלא בדקה בו' לכתמה טובלת לערב אלמא אינה צריכה בדיקה ומיירי ע"כ כשהפרישה בטהרה בשאר הימים. ונראה לפרש דאיבעיא ליה אם כתמים צריכין הפסק טהרה בין הכיבוס למציאת הכתם דדילמא הא דתלי ר' כתמה בראייתה ואינו מטמא משעת הכיבוס היינו כי בדקה עצמה לאחר הכיבוס קודם מציאת הכתם והלכך תלינן לקולא כתמה בראייתה דאמרי' ראתה למפרע